

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

W tym wakacyjnym okresie pozwalamy sobie zasygnalizować następujące zagadnienia :

- Planowane zmiany do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych
- Wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności art. 12 ustawy o PIT z Konstytucją (imprezy integracyjne nie rodzą przychodu dla pracownika)
- Częściowe odliczenie VAT a koszty uzyskania przychodów
- Moment korekty przychodów
- Moment rozpoznania kosztów
- Nieodpłatny zarząd przez osobę nie posiadającą statusu wspólnika jako przychód dla spółki
- Nieodpłatne udostępnienie samochodu pracownikowi nie rodzi obowiązku odprowadzenia VAT
- Cykliczne dostawy (WDT) a możliwość skorzystania z uproszczenia w kwestii ustalania momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT (z upływem okresu rozliczeniowego)



Tym z Państwa, przed którymi jeszcze planowany wypoczynek, życzę udanych wakacji i zapraszam do aktywnej współpracy po powrocie. A tych, których zainteresowały podnieszone w bieżącym wydaniu Biuletynu zagadnienia, zapraszam do ewentualnych dodatkowych konsultacji, jeśli takowe wydają się Państwu potrzebne.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek– Sieradzka*



A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

PLANOWANE ZMIANY OD STYCZNIA 2015 ROKU

Dnia 14-ego lipca do pierwszego czytania w Sejmie skierowany został rządowy projekt ustawy o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej. Jak czytamy w uzasadnieniu, Celem projektowanej regulacji jest poprawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Służyć temu będzie uproszczenie regulacji, redukcja niektórych obowiązków informacyjnych, doprecyzowanie zagadnień budzących wątpliwości, wsparcie inwestycji oraz podniesienie efektywności pracy. Ustawa ta w art. 3 zmieniać ma również niektóre zapisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W kontekście pracowników, a tym samym właściwego rozliczania podatków przez płatnika (pracodawcę) warto zwrócić uwagę na planowane wprowadzenie zróżnicowanego podatku od wykorzystywania samochodów służbowych do celów prywatnych. Jak stanowią projektowane zapisy ustawy, wartość pieniężną nieodpłatnego świadczenia przysługującego pracownikowi z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych ustalać się będzie w wysokości:

- 1) 250 zł miesięcznie, dla samochodów o pojemności silnika do 1600 cm³; (co daje kwotę podatku miesięcznie 45,- PLN przy założeniu 18% stawki PIT)
- 2) 400 zł miesięcznie, dla samochodów o pojemności silnika powyżej 1600 cm³ ((co daje kwotę podatku miesięcznie 72,- PLN przy założeniu 18% stawki PIT).

W przypadku wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych przez część miesiąca wartość świadczenia ustala się za każdy dzień wykorzystywania samochodu do celów prywatnych – w wysokości 1/30 kwot określonych powyżej.

Ponadto planowane jest wprowadzenie zwolnienia podatkowego dla niektórych dodatkowych świadczeń. I tak, zgodnie z projektem zwalnia się od podatku wartość świadczenia otrzymanego przez pracownika z tytułu organizowanego przez pracodawcę dowozu pracowników autobusem w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Ustawa zakłada również zwolnienie od podatku wartość nieodpłatnego świadczenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej osobie uprawnionej i pobierającej świadczenie z pomocy społecznej albo zasiłek rodzinny, przyznane w formie decyzji administracyjnej na zasadach określonych odpowiednio w przepisach o pomocy społecznej oraz w przepisach o świadczeniach rodzinnych.

WYROK TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO W KONTEKŚCIE IMPREZ INTEGRACYJNYCH

W dniu 8 lipca 2014 roku Trybunał Konstytucyjny uznał, że **12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 2-2b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych rozumiane w ten sposób, że „inne nieodpłatne świadczenie” oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika, są zgodne z art. 2 w związku z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W komunikacie po wyroku opublikowanym na stronie www.trybunal.gov.pl czytamy:**

„(...) Kwestionowane przepisy były podstawą wydania wielu, czasem odmiennych, rozstrzygnięć przez sądy administracyjne, co mogłoby prowadzić do wniosku, że nie spełniają one podstawowego warunku stawianego przez konstytucję przepisom podatkowym, a mianowicie należytej precyzji i okreś-

loności. Jednak uchylenie przepisów powinno być rozwiązaniem stosowanym tylko w sytuacji, gdy brak możliwości dokonania ich prokonstytucyjnej wykładni. W niniejszej sprawie – zdaniem Trybunału – taka możliwość istnieje. Mimo bardzo szerokiego ujęcia przychodów ze stosunku pracy, nie każde świadczenie spełnione przez pracodawcę na rzecz pracownika bez ustalonej za nie zapłaty jest świadczeniem podlegającym podatkowi dochodowemu. We współczesnych relacjach pracowniczych pracodawcy oferują pracownikom całą gamę świadczeń, które leżą niejako w pół drogi między gratyfikacją (rzeczą czy w postaci usługi), przyznaną pracownikowi jako element wynagrodzenia za pracę, która jest objęta podatkiem dochodowym, a wymaganymi przez odpowiednie przepisy świadczeniami ze strony pracodawcy, które służą stworzeniu odpowiednich warunków pracy i które są zwolnione z tego podatku (art. 21 ust. 1 pkt 11 u.p.d.o.f.). W tej sytuacji pojawia się pytanie o kryterium wyodrębnienia świadczeń objętych podatkiem dochodowym. Zdaniem Trybunału tym kryterium musi być **obiektywna ocena, czy świadczenie leżało w interesie pracownika, a jest tak wtedy, gdy stanowi ono realne przysporzenie majątkowe (korzyść), którego efekt jest uchwytne w jego majątku.** Świadczenia uzyskiwane od pracodawcy, **aby podlegać opodatkowaniu, muszą zatem prowadzić do pojawienia się po stronie pracownika dochodu, czyli korzyści majątkowej, która może wystąpić w dwóch postaciach: prowadzi do powiększenia aktywów, co jest zwykłym skutkiem wypłaty pieniędzy, albo do zaoszczędzenia wydatków, co może być następstwem świadczenia rzeczowego lub w formie usługi.** W wyniku takiego świadczenia w majątku pracownika nie pojawia się wprawdzie realny dochód (w znaczeniu ekonomicznym), ale ponieważ znaczenie dochodu na gruncie u.p.d.o.f. jest szersze, zaoszczędzenia wydatków musi być traktowane na równi z przyrostem majątku. **Trybunał podkreślił, że „inne nieodpłatne świadczenia” na rzecz pracownika mogą być uznane za jego dochód w rozumieniu u.p.d.o.f. tylko pod warunkiem, że rzeczywiście spowodowały zaoszczędzenie przez niego wydatków.** Ustalenie tej okoliczności zależy od tego, czy pracownik skorzystał ze świadczenia oferowanego przez pracodawcę w pełni dobrowolnie. Zgoda na skorzystanie ze świadczenia wyraża bowiem ocenę pracownika, że świadczenie – z punktu widzenia jego sytuacji zawodowej, życiowej, rodzinnej – jest celowe i przydatne, leży w jego interesie. Oznacza to, że w przypadku braku świadczenia ze strony pracodawcy pracownik musiałby ponieść wydatek. Jednak, gdy nieodpłatne świadczenie zostało przyjęte jako warunek niezbędny do zgodnego z prawem wykonania pracy – po stronie pracownika nie pojawia się korzyść, która mogłaby być objęta podatkiem dochodowym. (...) W konsekwencji, zdaniem Trybunału przeprowadzona powyżej analiza pozwala na określenie cech istotnych kategorii „innych nieodpłatnych świadczeń” jako przychodu w rozumieniu art. 12 ust. 1 i art. 11 ust. 1 u.p.d.o.f. Za przychód pracownika mogą być uznane takie świadczenia, które: 1) zostały spełnione za zgodą pracownika (skorzystał z nich w pełni dobrowolnie); 2) zostały spełnione w jego interesie (a nie w interesie pracodawcy) i przyniosły mu korzyść w postaci powiększenia aktywów lub uniknięcia wydatku, który musiałby ponieść, 3) **korzyść ta jest wymierna i przypisana indywidualnemu pracownikowi** (nie jest dostępna w sposób ogólny dla wszystkich podmiotów).”

Wydaje się, że powyższy komentarz powinien wyznaczyć aktualną linię interpretacyjną przepisów prawa podatkowego. Konsekwentnie udział w przymusowych imprezach integracyjnych nie powinien już być uznawany za rodzajowy po stronie pracownika przychód do opodatkowania. Pojawia się jednak pytanie, czy powyższe wpłynie na zmianę stanowiska organów podatkowych co do kosztów noclegów handlowców, którzy mając w umowie o pracę zapisane miejsce świadczenia pracy szeroko (np. województwo pomorskie) zmuszeni są (wołą pracodawcy) korzystać z noclegów, poza miejscem miejsca zamieszkania ale nadal w obrębie ww województwa. W mojej ocenie tak się stać powinno. Za kilka miesięcy okaże się, jednak, czy sądy administracyjne przyjmą powyższą argumentację do tego rodzaju świadczeń.



B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

ODLICZENIE 50% VAT OD SAMOCHODU A KOSZTY UZYSKANIA PRZYCHODÓW

Pismem SPS-023-26203/14 z dnia 6 czerwca 2014 r. Sekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów odniósł się do kwestii prawa zaliczenia do kosztów podatkowych nieodliczonego (w 50%) podatku VAT od nabycia/leasingu samochodów firmowych, wskazując: „(...) Wejście w życie przepisów ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw nie oznacza, że w zakresie podatku PIT oraz podatku CIT podatnicy ci zobligowani są do automatycznego pomniejszenia kosztów

Pomimo tego, że podatnik odlicza tylko 50% podatku VAT od leasingu samochodu, nie oznacza to, że w takiej proporcji również powinien rozpoznawać koszt uzyskania przychodów. Taki wniosek płynię z pisma Sekretarza Stanu w Ministerstwie Finansów.

używania samochodu osobowego o 50%. A zatem, jeżeli wydatek związany z użytkowaniem samochodu osobowego spełnia warunki określone w art. 22 ust. 1 ustawy PIT (odpowiednio art. 15 ust. 1 ustawy CIT), stanowi on koszt uzyskania przychodu wraz z podatkiem VAT w tej części, w jakiej podatnikowi nie przysługiwało odliczenie zgodnie z odrębnymi przepisami, stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 43 lit. a ustawy PIT (odpowiednio art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a ustawy CIT). (...) Ponadto, jeżeli samochód osobowy spełnia definicję środka trwałego (art. 22a ustawy PIT, art. 16a ustawy CIT), podatnik ma prawo wprowadzić go do ewidencji środków trwałych i dokonywać odpisów amortyzacyjnych niezależnie od tego, w jakiej części (100% czy 50%) odliczył podatek VAT przy zakupie tego samochodu. Dla ustalenia wartości początkowej nabytego

odpłatnie środka trwałego, w tym samochodu osobowego, cenę nabycia pomniejsza się o podatek od towarów i usług, z wyjątkiem przypadków gdy zgodnie z odrębnymi przepisami podatek od towarów i usług nie stanowi podatku naliczonego albo podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty należnego podatku o podatek naliczony albo zwrot różnicy podatku w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług (art. 22g ust. 3 ustawy PIT, art. 16g ust. 3 ustawy CIT). (...)”

MOMENT KOREKTY PRZYCHODÓW

W orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2014 roku (II FSK 4/13) NSA potwierdził dominujący w doktrynie pogląd i uznał, że bez względu na przyczynę wystawienia faktury korygującej, korekta wielkości przychodu powinna być rozliczona w okresie rozliczeniowym, w którym został już ujęty przychód należny, z uwzględnieniem zasad określających datę powstania przychodu. NSA wskazał ponadto, że „(...) Skoro ustawodawca w u.p.d.o.p. nie określił żadnych reguł dotyczących korekty wartości należnego przychodu podatkowego w danym okresie rozliczeniowym, to nie ma również podstaw prawnych, aby przyjmować, że dla daty rozliczenia takiej korekty przychodu netto i w konsekwencji dla określenia momentu (daty) powstania obowiązku podatkowego istotne znaczenie mają okoliczności związane z wystawieniem faktury korygującej, która obniżałaby przychód (zwrot towarów)”.

MOMENT PONIESIENIA KOSZTU

Zdaniem organu podatkowego „(...) dnia poniesienia kosztu nie należy utożsamiać z dniem faktycznego księgowania kosztów, lecz należy przyjąć, że jest to dzień, na który Spółka uwzględniła koszt w prowadzonych przez nią księgach rachunkowych. Z literalnego brzmienia przepisu art. 15 ust. 4e updog wynika jednoznacznie, że ustawodawca uzależnił moment, w którym wydatek staje się kosztem uzyskania przychodów od momentu ujęcia go w księgach zgodnie z zasadami ustawy o rachunkowości. Przy czym nie chodzi w tym przypadku o jakiegokolwiek ujęcie wydatku w księgach (np. na koncie rozliczeń międzyokresowych kosztów), tylko jego „ujęcie jako kosztu”, tzn. uznanie przez podatnika za taki koszt przy zachowaniu zasad rachunkowości: współmierności przychodów i kosztów (art. 6 ustawy o rachunkowości), istotności (art. 8 ust. 1 ww. ustawy) i ostrożności (art. 7 cytowanej ustawy). Dzień, na który ujęto koszt w księgach, to dzień, w którym w księgach pojawił się koszt na koncie kosztowym. Dopiero moment odpisu kosztów w ewidencji rachunkowej w ciężar kont o charakterze wynikowym mający wpływ na ustalenie prawidłowego wyniku finansowego firmy, jest momentem mającym określone konsekwencje na gruncie podatku dochodowego. Wynik finansowy bowiem obliczony na podstawie rachunku zysków i strat, tworzony zgodnie z ustawą o rachunkowości, z uwzględnieniem ustaw podatkowych stanowi podstawę naliczenia podatku dochodowego (...).” (Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach: interpretacja z dnia 20 czerwca 2014 roku IBPBI/2/423-335/14/AK).

NIEODPŁATNY ZARZĄD PRZYCHODEM DLA SPÓŁKI

Członek zarządu wykonujący nieodpłatnie funkcję w zarządzie pozostaje osobą obcą, tj. nie posiada akcji, ani też udziałów w spółce. W takich sytuacjach po stronie spółki ujawnia się przychód z nieodpłatnych świadczeń. Spółka uzyskuje przychód, ponieważ w innych przypadkach winna dokonać zapłaty za czynności zarządcze realizowane przez osoby działające w ramach zarządu. Nie dokonując natomiast takiej płatności, spółka de facto zaoszczędza na wydatkach i wspomniana oszczędność staje się dla niej przychodem do opodatkowania. Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o PDOP, do przychodów zalicza się także wartość otrzymanych nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie rzeczy lub praw, a także wartość innych nieodpłatnych lub częściowo odpłatnych świadczeń. Taka okoliczność ma miejsce również wówczas, gdy osoba fizyczna wykonuje czynności zarządcze w spółce bez wynagrodzenia. Dla ustalenia wartości owego przychodu - który winien zostać przypisany spółce - zastosowanie znajduje regulacja art. 12 ust. 6 ustawy o PDOP, wg której określenie tego przychodu następuje wg cen rynkowych. Przy czym jak wynika z orzeczenia NSA z kwietnia 2014 roku (II FSK 1094/12) możliwe jest w takim przypadku wykorzystanie środka dowodowego, jakim jest dowód z opinii biegłego.

W przypadku pełnienia funkcji członka zarządu przez akcjonariusza - współnika, nie mamy do czynienia z nieodpłatnymi świadczeniami, ponieważ współnik/akcjonariusz może uzyskać w przyszłości określone świadczenia ze spółki, stanowiące dla niego w rzeczywistości także ekwiwalent podejmowanych przez niego czynności zarządczych.



C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

UDOSTĘPNIENIE SAMOCHODU PRACOWNIKOM A OBOWIĄZEK OPODATKOWANIA VAT-em

Interpretacja IPPP1/443-358/14-2/EK autorstwa Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie odnosi się do kwestii opodatkowania wykorzystywania przez pracowników samochodów służbowych do dojazdów z miejsca pracy do miejsca zamieszkania i odwrotnie. Organ podatkowy uznał, że „(...) *gdy pracodawca udostępni pracownikom samochody służbowe, z przeznaczeniem na dojazdy do pracy i z pracy, świadczy na ich rzecz usługę. Usługa ta służy celom prywatnym pracownika, gdyż to pracownik bez względu na odległość od miejsca pracy, ma zadbać o to w jaki sposób „dostanie się” na ustaloną z pracodawcą godzinę. Pracodawca nie ma obowiązku zapewnienia pracownikowi transportu do pracy. Jeżeli jednak dobrowolnie ułatwia dotarcie z miejsca zamieszkania do miejsca pracy, poprzez przekazanie samochodu służbowego do wykorzystania w tym celu, niewątpliwie świadczy usługę na rzecz pracownika. (...)*” Konsekwentnie, zdaniem organu podatkowego odpłatne udostępnianie pracownikom samochodów służbowych do celów prywatnych (przejazdy z miejsca pracy do miejsca zamieszkania i odwrotnie), stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy i powinno być uwzględniane w podstawie opodatkowania, stosownie do art. 29a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Innymi słowy organ stoi na stanowisku, że jeśli pracodawca obciąża pracownika fakturą za

Nieodpłatne udostępnianie pracownikom samochodów osobowych do celów prywatnych (przejazdy z miejsca zamieszkania i odwrotnie), użytkowanych przez Spółkę na podstawie umowy leasingu, w przypadku gdy przysługuje jej ograniczone prawo do odliczenia w związku z nabyciem samochodów osobowych – nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

regulacje prawne oraz opis sprawy należy stwierdzić, że nieodpłatne udostępnianie pracownikom samochodów osobowych do celów prywatnych (przejazdy z miejsca pracy do miejsca zamieszkania i odwrotnie), użytkowanych przez Spółkę na podstawie umowy leasingu, w przypadku gdy Wnioskodawcy przysługuje ograniczone prawo do odliczenia w zw. Z nabyciem samochodów osobowych – nie podlega opodatkowaniu stosownie do art. 8 ust. 6 w zw. z art. 8 ust. 5 ustawy oraz art. 7 ust. 1 i ust. 2 ustawy nowelizującej.”

WDT — OKRESY ROZLICZENIOWE BEZ WPŁYWU NA MOMENT DEKLARACJI

Lipcowa interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu (ILPP4/443-128/14-7/BA) wskazuje na to, że organ podatkowy ma swój indywidualny pogląd na istotę sprzedaży ciągłej i momentu powstania obowiązku podatkowego. Z uwagi na to, że niekiedy kilka razy dziennie, a na pewno kilkanaście razy w miesiącu są realizowane dostawy towarów do odbiorcy (z innego niż Polska kraju UE), w celu uproszczenia rozliczeń, podatnik wraz z odbiorcą ustalili, że realizowane dostawy mają charakter ciągły i w związku z tym wprowadzili miesięczne okresy rozliczeniowe dla dostawy towarów, tj. okresy dla których jest określona płatność. Faktura wystawiana jest w ostatni dzień okresu rozliczeniowego. Spółka dokonuje więc przeliczenia kwoty faktury wyrażonej w UERO według średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego wystawienie faktury, czyli z dnia poprzedzającego ostatni dzień okresu rozliczeniowego. Organ podatkowy uznał jednak takie działanie za nieprawidłowe. A oto jak to uzasadnił: „(...) *Pod pojęciem sprzedaży „ciągłej” należy więc rozumieć wynikające ze zobowiązania o charakterze ciągłym, świadczenie polegające na stałym i powtarzalnym (trwałym) zachowaniu się strony zobowiązanej do świadczenia. Jak wynika z opisu sprawy, ilość dokonanych transportów towarów w danym dniu można określić na podstawie systemu wdrożeniowego SAP, w którym każdego dnia zapisywana jest ilość transportów. Wyroby gotowe wraz z towarami wyjeżdżają z magazynu kilka razy dziennie do tego samego odbiorcy. Wszelkie dane dotyczące przedmiotu transportu można określić na podstawie systemu SAP. Z powyższego opisu jednoznacznie wynika, że dokonana przez Spółkę WDT w danym okresie rozliczeniowym nie spełnia definicji sprzedaży o charakterze ciągłym. W przedmiotowej sprawie bez większych przeszkód można wyszczególnić zarówno moment rozpoczęcia poszczególnych dostaw, jak i ich zakończenia, oraz określić jednoznacznie przedmiot poszczególnych dostaw (ich rodzaj i zakres). W związku z tym mamy do czynienia z odrębnymi wewnątrzspółnotowymi dostawami określonych towarów, które można wyodrębnić jako samodzielne świadczenia (określone co do przedmiotu oraz czasu ich realizacji). Tym samym, w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 20 ust. 1a ustawy. Zatem, obowiązek podatkowy dla WDT (...0 nie powstaje na zasadach określonych w art. 19a ust. 1 (w zw. z ust. 3 i 4) ustawy. (...) obowiązek podatkowy powstaje na zasadach określonych w art. 20 ust. 1 ustawy, (...) Zatem przy dokonywaniu WDT przez Spółkę, właściwym dla przeliczenia kwot stosowanych do określenia podstawy opodatkowania wyrażonych w walucie obcej na złote jest średni kurs danej waluty obcej ogłoszony przez NBP (lub ostatni kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny) na ostatni dzień poprzedzający moment powstania obowiązku podatkowego z tytułu dokonania danej WDT – określonego zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy – a nie jak twierdzi Spółka, na ostatni dzień poprzedzający dzień danego okresu rozliczeniowego.”*

Sprzedaż o charakterze ciągłym polega na świadczeniach ciągłych podatnika, obejmujących pewne stałe zachowania w czasie trwania stosunku obligacyjnego, zaspokajające interes odbiorcy tych świadczeń, poprzez ich trwałość – pod względem czasowym i funkcjonalnym – charakter oraz cechujące się niemożliwością wyodrębnienia powtarzających się czynności podatnika, co jest charakterystyczne dla świadczeń ciągłych (okresowych).



DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl



Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.